

Nyomdász, aki jó papírkereskedő is

Dr. Juhász Géza

Az nem mindennapi pozíció, ha valaki papírkereskedő és ugyanakkor nyomdász is. Rádásul nem is akármilyen minőségben és feladattal volt nyomdász, és jelenleg ugyancsak komoly tisztségben papírkereskedő. Nyomdamérnökként eljutott az Ofszet és Játékkártya Nyomda igazgatói székéig, majd az utóbbi évtizedben a Budapest Papír Kft. ügyvezető igazgatója. E feladatok ellátása mellett sokrétű tevékenysége és tisztsége következtében a magyar nyomdaipar egyik meghatározó egyénisége volt, és ma is az. Ugyanakkor a nyomdák számára hasznos az, hogy az egyik legnagyobb hazai papírkereskedő cég élén egy nyomdász áll, aki a legjobban tudja, mivel és hogyan kell kiszolgálni a nyomdai megrendelőket.

E rövid bevezető után mindenki tudhatja és felismerheti, hogy *Burger Lászlóról* van szó, aki eddigi életének minden tevékenységével – még a mostani papírkereskedéssel is – a magyar nyomdaipart szolgálta és szolgálja. Erről beszélgetünk igazgatói szobájában.

– A Madách Gimnázium diákjaként politchnikai órákra az Athenaeum Nyomdába jártunk, itt ismerkedtem meg a nyomdászattal, és lettem szerelmese a betű sokszorosításának – kezdte a beszélgetést Burger László. Érettségi után a Révai Nyomdában lettem ipari tanuló, szakmunkás-bizonyítványt nyomdai fényképész szakmából szereztem. Ösztöndíjjal, több más fiatal nyomdással, Lipcsében tanultam tovább, ahol 1971-ben nyomdamérnöki diplomát kaptam. Utána az Atheneum Nyomdában jártam végig a „szamárlétrát”, előbb művezetőként, majd főművezető, üzemegység-vezető lettem. Egy újabb lépés: pár év után a Könnyűipari Minisztérium nyomdaipari tagozatán belül több társammal együtt a nyomdaipari beruházás felügyeletét és irányítását végeztem, majd az Ipari Minisztériumban a nemzetközi ügysztyályon dolgoztam.

– *Ezek után jött az Ofszet Nyomda?*

– Igen. Lovász Kálmán távozása után kineveztek a nyomda igazgatójává. Az Ofszet és Játékkártya Nyomda nem tartozott a legnagyobbak közé, de

sikeresen végezte feladatát. Ugyanakkor hátráltatta a munkánkat, hogy nem egy helyen voltunk, hanem a különböző üzemrészek, technológiák öt helyen működtek. Feladatomnak tartottam, hogy ezt megszüntessem, és megfelelő beruházással egy központi helyre települjön a nyomda. Ez nem kis munkával, erőfeszítéssel sikerült, és a nyomda ma is a Mátyásföldön létrehozott épületben működik. Természetesen az áttelepítés során az is feladat volt, hogy a több tucat nyomóművet felújítsuk, és így telepítsük át öt különböző helyről az új üzemcsarnokba.

– *Úgy tudom, hogy e nem könnyű feladat mellett ki is léptél közben az Ofszet Nyomda zárt egységéből, és az igazgatói feladat ellátása mellett már akkor elkezdted azt a tevékenységet is, ami az egész magyar nyomdaipart szolgálta.*

– A Nyomdaipari Felsőfokú Technikumban – majd később a Főiskolán – hét évig oktattam Gara Miklós felkérésére mélynyomó formakészítést külső előadóként. A MTESZ-ben a nyomdaipari szakosztályban akkor élénk élet folyt, sok szakmai összejövetellel, ahol fiatal nyomdász technikusok lépést tudtak tartani a gyors iramban változó nyomdaipari technikával és technológiával. Én is rendszeresen tartottam előadást, többek között a szkenne-

rek szerepéről. Lelkes, tanulni vágyó szakemberek dolgoztak akkor a nyomdaiparban. A tudás sikk volt akkor, sokat tanultunk, és adtuk tovább a megszerzett ismereteket. A nyomdászoknak rangja volt. Az, hogy valaki nyomdász, jelentett valamit.

– *Ma nem így van?*

– Évekig problémás volt a magyar nyomdaipar helyzete, jövője. Ma úgy látom, hogy az elmúlt tizenöt év nehézségeit túlélte. A mai magyar nyomdászokat büszke lehet arra, hogy van, fennmaradt, és egyre inkább meghatározó a tevékenysége, megújult, modernizálta a nyomdaipart, növelte a kapacitást. Mint a hazai papírkereskedés egyik meghatározó cége, bizonyítjuk, hogy hazánkban az egy főre jutó papírfelhasználás folyamatosan nő, és ez elsősorban a nyomdai termékek mennyiségének növekedéséből adódik. Hogy még erősebb legyen a magyar nyomdaipar, hogy meghatározó iparág legyen a jövőben, ahhoz a nyomdának nem versenyezni kell egymással, hanem összefogni, a közös érdeket kell egységben munkálni.

– *Visszatérve Az Ofsetet és Játékkártya Nyomdához: mit tartasz még fontosnak az ottani tevékenységedből?*

– Már említettem azt a jelentős beruházást, amellyel sikerült egy helyre összpontosítani a nyomda termelését. De van egy másik dolog is, ami abban az időben az iparágban nem volt gyakori. Köztudott, hogy a nyomdaipar kiszolgáló: a megrendelő közli, hogy miből mit akar – és a nyomdának azt kell végrehajtania. Mi próbálkoztunk mással is – és sikerrel. Saját ötletünk alapján készítettünk – tehát nem megrendelésre – fali posztereket, különböző fali- és asztali naptárakat, egyéb nyomtatványokat, valamint társasjátékokat, amelyek értékesítéséhez vevőket kerestünk, és találtunk. Ez az ötlet nagyon jól bevált, olyannyira, hogy a termelésnek csak 40 százaléka volt megrendelői szolgáltatás, 60 százaléka saját termék. Ennek volt köszönhető az egyre növekvő export az arab országok (Törökország, Szíria, Libanon és más észak-afrikai országok), majd Nyugat-Európa (Ausztria, Németország, Anglia, Benelux-államok) felé. Mindezt kiváló minőségben gyártottuk, jelentős dollárbevétellel. Mindennek eredményeképpen abban az időben, az átlagberszínvonal vonatkozásában, a nyomdaiparban az első három között voltunk.

– *És azután jött a Budapest Papír Kft.*

– Tíz év után, bizonyos okok miatt, magam mondtam le az igazgatói tisztségről. Kapóra jött a Nyomdaipari Grafikai Vállalat vezetőjének, Jászkuti Lászlónak az a felvetése, hogy létre kellene hozni egy

olyan papírkereskedő céget, mely ugyanolyan ismeretekkel szolgálja ki a nyomdákat, mint a Grafikai Vállalat az egyéb termékekkel. Az ötlet alapján jött létre a Budapest Papír Kft. különböző – jelenleg ausztrál – tulajdonosi érdekeltséggel. Az elmúlt évek során a legnagyobb hazai papírkereskedő cégek közé kerültünk, éves szinten 23 ezer tonna papírt forgalmazunk, melynek túlnyomó részét a nyomdának szállítjuk.

– *Ez siker. De a nyomdaiparhoz tartozásod továbbra is él.*

– *Így van. Ezt mutatja az is, hogy a MTESZ Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesületében az 1998–2002 választási ciklusban az egyesület főtákaraként tevékenykedtem (ráadásul, mint nyomdász, mert az elnöki tisztséget papíripari szakember látta el), ezen belül egy évig megbízott főszerkesztője voltam a Magyar Grafikának is.*

Mikor a beszélgetés végén éppen a családról, kedves feleségéről, két felnőtt diplomás fiáról esett szó, megszólalt a telefon. Felvette, mosolyogva beszélt a telefonkagylóba, majd befejezve a telefonálást, boldog mosollyal mondta, hogy az egyik fia hívta őt, és közölte vele, hogy megkapta második diplomáját is.

– *Gratulálok neki is, neked is. Biztos, hogy a magyar nyomdaipar továbbra is számíthat Rád. További sok sikert.*